

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 827

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 noiembrie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
216.	2		
— Lege privind interzicerea activității de cămătărie			
815.	2		
— Decret pentru promulgarea Legii privind interzicerea activității de cămătărie			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.097 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești	3-4		
Decizia nr. 1.113 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină și ale art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	4-6		
Decizia nr. 1.129 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală	6-8		
Decizia nr. 1.229 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare	8-10		
Decizia nr. 1.232 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 și art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	10-12		
Decizia nr. 1.240 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic	12-14		
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
98.	15		
— Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat.....			
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
87.			
— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea anexei nr. 4 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind procedura de înregistrare sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor a activităților de obținere și de vânzare directă și/sau cu amănuntul a produselor alimentare de origine animală sau nonanimală, precum și a activităților de producție, procesare, depozitare, transport și comercializare a produselor alimentare de			
			origine nonanimală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 111/2008
		88.	16-17
		— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea anexei nr. 9 la Norma sanitară veterinară privind procedura de înregistrare și autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților din domeniul farmaceutic veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 24/2008	
			18
		89.	
		— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea anexei nr. 2 la Norma sanitară veterinară privind procedura de autorizare/inregistrare sanitară veterinară a unităților ce desfășoară activități în domeniul hranei pentru animale de fermă și a mijloacelor de transport al hranei pentru animale de fermă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 109/2010	
			19-21
		90.	
		— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru modificarea anexelor nr. 7, 8 și 10 la Norma sanitară veterinară privind procedura de introducere pe piață și de utilizare a reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 81/2008	
			21-23
		91.	
		— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea anexei nr. 2 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind autorizarea laboratoarelor supuse controlului sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 48/2010	
			23
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI ȘI ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE			
		21/86.	
		— Ordin privind aprobarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 23/15/2011 pentru modificarea și completarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții	
			24-26
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 15 din 17 octombrie 2011	27-32

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind interzicerea activității de cămătărie**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Prezenta lege reglementează interzicerea activității de cămătărie.

Art. 2. — În înțelesul prezentei legi, termenii de mai jos au următoarea semnificație:

a) *camătă* — dobândă pe care o ia cămătarul pentru sumele date cu împrumut;

b) *cămătar* — persoană fizică ce dă împrumuturi bănești în schimbul unei camete.

Art. 3. — (1) Darea de bani cu dobândă, ca îndeletnicire, de către o persoană neautorizată constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.

(2) Sumele de bani obținute prin săvârșirea infracțiunii prevăzute la alin. (1) se confiscă.

Art. 4. — Prezenta lege reglementează interzicerea activității de cămătărie până la intrarea în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 16 noiembrie 2011.
Nr. 216.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind interzicerea
activității de cămătărie**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind interzicerea activității de cămătărie și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 815.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.097

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, excepție ridicată de Ana Maria Marques Santo în Dosarul nr. 1.919/55/2010 al Judecătorei Arad — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 3.286D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.919/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești.**

Excepția a fost ridicată de Ana Maria Marques Santo într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate lipsesc de eficiență juridică principiul libertății actelor juridice civile și principiul voinței reale a părților care încheie un contract de împrumut fără a stipula achitarea vreunei dobânzi pentru nerestituirea împrumutului la termen. Sancțiunea legală aplicată debitorului în temeiul prevederilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 constituie o discriminare între creditor și debitor de natură a afecta principiul constituțional al egalității în drepturi.

Judecătoria Arad — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, raportat la criticile autorului, textele de lege sancționând conduita debitorului rău-platnic care, deși obligat să restituie la termen un împrumut acordat, nu și-a executat obligația asumată, așa cum prevede art. 969 și art. 1073 din Codul civil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 8.528 din 27 august 2010, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.800 din 27 august 2010, și apreciază că dispozițiile art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 25 ianuarie 2000, texte de lege care au următorul conținut:

— Art.1586 din Codul civil: „*Dacă împrumutatul nu întoarce la timpul stipulat lucrurile împrumutate sau valoarea lor, trebuie să plătească și dobânzi, de la ziua cererii prin judecată a împrumutului.*”;

— Art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000: „*În cazul în care, potrivit dispozițiilor legale sau prevederilor contractuale, obligația este purtătoare de dobânzi fără să se arate rata dobânzii, se va plăti dobânda legală.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 44 alin. (1) și (2) — *Dreptul de proprietate privată* din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, acceptând postura de împrumutat, de neconceput fără acordul exprimat în acest sens, persoana în cauză este prezumată că a cunoscut reglementarea legală aplicabilă în materie, potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*, și prin urmare, ea și-a asumat în cunoștință de cauză consecințele prevăzute de lege cu privire la nerespectarea obligației contractuale referitoare la termenul de restituire a împrumutului, și anume plata dobânzii. Prin urmare, Curtea constată că, întrucât incidența reglementării criticate este subsecventă acordului de voință intervenit între toate părțile contractante, nu există niciun temei în raport cu care să se poată reține că

aceasta ar contraveni art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Debitorul obligației de restituire a împrumutului nu se poate prevala de neîndeplinirea propriilor obligații contractuale sau legale pentru a susține încălcarea dreptului său de proprietate, legiuitorul fiind obligat să asigure protecție egală tuturor titularilor dreptului, inclusiv celor cu interese contrare.

Mai mult, în ceea ce privește pretinsa nesocotire a art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu.

Egalitatea cetățenilor în fața legii, precum și faptul că nimeni nu este mai presus de lege sunt principii fundamentale, consacrate de art. 16 din Constituție, care însă nu pot face abstracție de faptul că *nimeni nu se poate prevala de*

necunoașterea legii. Așa fiind, persoanele care încheie acte juridice civile, în speță fiind vorba de un contract de împrumut, pot conveni — în temeiul principiului disponibilității — să stipuleze sau nu sancțiuni pentru cazul nerespectării clauzelor contractuale și pot să își îndeplinească obligațiile asumate în mod liber, fără a face apel la lege. Dacă însă una dintre părți nu își respectă obligația asumată prin contract, cealaltă parte este îndreptățită să se adreseze instanței judecătorești, solicitând aplicarea legii. Un astfel de comportament este firesc, el nefiind de natură a crea vreo discriminare, ci — dimpotrivă — reprezintă un mod legal de apărare și realizare a drepturilor celui vătămat de neîndeplinirea obligațiilor asumate de cocontractant. Prin urmare, într-o asemenea situație, reclamantul este îndreptățit să pretindă aplicarea legii și să solicite obligarea debitorului rău-platnic la restituirea împrumutului cu sau fără despăgubiri/dobânzi, fiind deopotrivă aplicabil principiul disponibilității.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1586 din Codul civil și ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2000 privind nivelul dobânzii legale pentru obligații bănești, excepție ridicată de Ana Maria Marques Santo în Dosarul nr. 1.919/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.113

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină și ale art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină și ale art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dicon Company” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 5.697/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 4.210D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007, întrucât, potrivit Constituției și legii sale de organizare și funcționare, Curtea Constituțională poate exercita controlul constituționalității legilor și a ordonanțelor Guvernului ori a unor dispoziții din acestea, iar nu a hotărârilor Guvernului. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 din Legea nr. 188/1999, pune concluzii de respingere a acesteia, ca neîntemeiată, apreciind că textul criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.697/62/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină și ale art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dicon Company” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, prin faptul că normele criticate conferă doar funcționarului public dreptul de a ataca actul administrativ de sancționare, restrânge posibilitatea ca acel act să fie atacat și de persoana care a formulat sesizarea și care este nemulțumită de sancțiunea aplicată.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât reclamanta, în calitate de petiționar, are, potrivit legii, posibilitatea de a sesiza instanța de judecată, dreptul său de acces la justiție nefiind limitat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, precizând că, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 este inadmisibilă, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, republicată. În ceea ce privește dispozițiile art. 80 din Legea nr. 188/1999, consideră că acestea nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa instanței judecătorești, în condițiile legii. Observă, în acest sens, că, potrivit art. 76 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, „*Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim se poate adresa instanței judecătorești, în condițiile legii, împotriva autorității sau instituției publice care a emis actul sau care a refuzat să rezolve cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim*”, iar dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevăd posibilitatea oricărei persoane, fizice sau juridice, care se consideră vătămată de către o autoritate publică într-un drept al său ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, de a se adresa instanței de contencios administrativ competente.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 768 din 13 noiembrie 2007, și cele ale art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007. Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007: „*Funcționarul public nemulțumit de sancțiunea disciplinară aplicată o poate contesta, în condițiile legii, la instanța de contencios administrativ competentă.*”;

— Art. 80 din Legea nr. 188/1999: „*Funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 21 alin. (1) și (2) care consacră dreptul de acces liber la justiție și care stabilește că nicio lege nu poate îngreui exercitarea acestui drept, art. 51 alin. (2) și (4) care conferă organizațiilor legal constituite dreptul de a adresa petiții exclusiv în numele colectivului pe care le reprezintă și care instituie obligația autorităților publice de a răspunde la petiții în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii și art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Din redactarea dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 rezultă că pot forma obiectul excepțiilor de neconstituționalitate doar legile, ca acte ale Parlamentului, și ordonanțele Guvernului, simple sau de urgență, emise de acesta prin delegare legislativă în condițiile art. 115 din Legea fundamentală. Prin urmare, nu pot fi supuse controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională actele de reglementare secundară, așa cum sunt hotărârile Guvernului, care sunt emise în scopul organizării executării legilor. Ca atare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 din Legea nr. 188/1999, Curtea constată că acestea consacră dreptul funcționarului public nemulțumit de sancțiunea aplicată de a se adresa instanței de contencios administrativ pentru a solicita anularea ori modificarea ordinului sau a dispoziției de sancționare, constituind, astfel, o concretizare la nivel legal a dispozițiilor cuprinse în art. 52 din Constituție. Deși se referă doar la funcționarul public, textul de lege criticat nu este de natură să îngreuească, prin sine însuși, dreptul oricărei alte persoane interesate de a contesta în fața instanței de contencios administrativ legalitatea actului sancționator. Astfel, prevederile acestuia nu împiedică în niciun fel persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin actul administrativ menționat ca, în condițiile art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 76 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, să solicite și să obțină, dacă este cazul, recunoașterea dreptului

pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea eventualei pagube produse de acesta. Instanța de contencios administrativ urmează să aprecieze în concret, în funcție de îndeplinirea condițiilor procedurale legale, pe de o parte cu

privire la admisibilitatea acțiunii și, pe de altă parte, asupra legalității actului administrativ contestat. Așadar, Curtea reține că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Hotărârea Guvernului nr. 1.344/2007 privind normele de organizare și funcționare a comisiilor de disciplină, excepție ridicată de Societatea Comercială „Dicon Company” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 5.697/62/2009 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.129

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Vâscu în Dosarul nr. 3.864/337/2010 al Judecătorei Zalău și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.766D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.684D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate

a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihaela Almășan în Dosarul nr. 1.788/221/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.766D/2010 și nr. 4.684D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 4.684D/2010 la Dosarul nr. 3.766D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.864/337/2010, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Vâscu cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neînțepere a urmăririi penale.

Prin Decizia nr. 438/R din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.788/221/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Mihaela Almășan cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale pronunțate într-o cauză având ca obiect o plângere formulată în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv, dreptul la apărare, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, libertatea individuală și dreptul de proprietate privată, întrucât judecătorul verifică rezoluția sau ordonanța atacată doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a înscrisurilor noi prezentate, petentul neputând solicita alte probe necesare unei juste soluționări a cauzei.

Judecătoria Zalău și Tribunalul Hunedoara — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau*

ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 23 privind libertatea individuală, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 14 privind dreptul la un proces echitabil din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ale art. 7 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 8 privind dreptul la un recurs efectiv din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 770 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 25 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, reținând că limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată este justificată având în vedere natura juridică a acestei plângeri, care nu vizează judecarea propriu-zisă a cauzei penale, ci constituie un mijloc procedural prin care se realizează un examen al rezoluției sau al ordonanței procurorului, atacate sub aspectul legalității acesteia. Ca urmare, este firesc ca, în vederea soluționării plângerii, instanța să verifice, pe baza lucrărilor și a materialului existente în dosarul cauzei, care au fost avute în vedere de procuror la emiterea ordonanței sau a rezoluției de netrimite în judecată atacate, dacă această soluție a fost sau nu dispusă cu respectarea dispozițiilor legale. Cu aceeași ocazie, Curtea a statuat că dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală nu încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum este acesta consfințit de prevederile constituționale și de reglementările internaționale, petentul având deplina libertate de a demonstra în fața instanței de judecată nelegalitatea actului atacat, în raport cu lucrările și materialul din dosarul cauzei, precum și posibilitatea prezentării unor probe suplimentare față de cele deja administrate, respectiv „*înscrișuri noi*”.

În același sens este și Decizia nr. 242 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Vâscu în Dosarul nr. 3.864/337/2010 al Judecătoriei Zalău și de Mihaela Almășan în Dosarul nr. 1.788/221/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.229

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, excepție ridicată de Primarul Orașului Hațeg și Consiliul Local al Orașului Hațeg în Dosarul nr. 4.987/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.683D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 1.105/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.987/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare**, excepție ridicată de Primarul Orașului Hațeg și Consiliul Local al Orașului Hațeg într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin punerea în aplicare a ordonanței criticate se ajunge ca cetățenii să nu mai fie egali în fața legilor și să nu mai fie asigurat un nivel de trai decent. Totodată, prin adoptarea ordonanței de urgență criticate s-a dispus unilateral de către Guvern reorganizarea sistemului administrației publice locale, încălcându-se prevederile art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție. De asemenea, urgența care a determinat adoptarea actului normativ criticat nu se poate justifica prin eficientizarea și îmbunătățirea actului managerial în condițiile reducerii numărului de posturi din administrația publică locală. Pe cale de consecință, carențele în dovedirea urgenței și a situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată duc la concluzia că ordonanța de urgență criticată nu respectă exigențele impuse de prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4). Ordonanța de urgență criticată afectează și modul de funcționare a activităților autorităților administrației publice locale, reprezentând o imixtiune a Guvernului, ca autoritate a administrației publice centrale, în activitatea autorităților administrației publice locale, afectând regimul acestora, fără luarea în considerare și a altor criterii specifice bunei funcționări a acesteia. Astfel, Guvernul a intervenit într-un domeniu pentru care nu avea competența materială, încălcând prevederile

art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală. În final, se susține că impunerea unui număr maxim de posturi încalcă prevederile art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (1) din Legea fundamentală, periclitând, în același timp, capacitatea administrativ-financiară a autorităților administrației publice locale de a satisface interesele publice ale administrației și de a rezolva treburile publice.

Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal nu și-a exprimat opinia referitoare la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 2 iulie 2010.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea în drepturi, art. 31 alin. (2) referitor la dreptul la informație, art. 47 alin. (1) referitor la nivelul de trai, art. 73 alin. (3) lit. o) referitor la categoriile de legi, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă, art. 120 referitor la principiile de bază ale administrației publice locale, art. 121 referitor la autoritățile comunale și orașenești și art. 123 alin. (4) referitor la prefect. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 4 pct. 4 și art. 6 pct. 1 din Carta europeană a autonomiei locale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 și a constatat că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției și în prezenta cauză. Cu acel prilej, Curtea a statuat următoarele:

I. Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, prin raportare la prevederile art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, Curtea a constatat că, în nota de fundamentare a ordonanței de urgență criticate, existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată și urgența acesteia sunt justificate de Guvern.

Având în vedere jurisprudența sa, cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a analizat fiecare dintre aceste motive invocate de Guvern, pentru a stabili dacă implicațiile financiare legate de modificările legislative adoptate, în situația dată, se circumscriu situației extraordinare sau unor elemente de oportunitate. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea

criticată nu aduce atingere dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, îndeplinind exigențele urgenței și ale situației extraordinare.

II. O altă critică formulată de autorii excepției constă în faptul că prin această ordonanță de urgență se contravine art. 115 alin. (6) din Constituție, care nu îngăduie să fie adoptate ordonanțe de urgență prin care este afectat regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

Pentru a constata aplicabilitatea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție în cauza dedusă judecătii, instanța constituțională este chemată să aprecieze dacă instituțiile vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 reprezintă instituții fundamentale ale statului, pe de o parte, și dacă modificările operate prin noua reglementare afectează regimul acestor instituții.

În ceea ce privește primul aspect, Curtea a apreciat că natura autorităților administrației publice locale (consiliile locale, primarii și consiliile județene) de instituții fundamentale ale statului este deopotrivă subliniată de statutul constituțional al acestora, consacrat de art. 120—122 — Administrația publică locală, precum și de faptul că organizarea și funcționarea sa, adică regimul său juridic, se reglementează, potrivit art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție, prin lege organică.

Referitor la cel de-al doilea aspect, Curtea a observat că, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, „Prezenta lege reglementează regimul general al autonomiei locale, precum și organizarea și funcționarea administrației publice locale”, stabilind, în art. 2 alin. (1) al aceluiași act normativ, că „Administrația publică în unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și al consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit.”

Or, din analiza întregului conținut al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010, Curtea nu a putut reține că acest act normativ aduce vreo modificare Legii nr. 215/2001, neafectând în niciun sens, fie el pozitiv sau negativ, regimul autorităților publice locale, reprezentate de consilii locale, primari sau consilii județene. Modificările operate se limitează la modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și la stabilirea unor măsuri financiare de natură a spori disciplina financiară, predictibilitatea și transparența execuției bugetare la nivelul unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale, cu impact direct asupra arieratelor înregistrate ca urmare a managementului financiar imprudent și a cheltuielilor bugetare la nivelul unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale. Prin urmare, Curtea a constatat că reglementarea criticată îndeplinește exigențele prevăzute de art. 115 alin. (6) din Constituție referitor la interdicția legiferării în domeniul regimului instituțiilor fundamentale ale statului prin ordonanță de urgență.

III. În fine, referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 120—122 din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 4 pct. 4 și art. 6 pct. 1 din Carta europeană a autonomiei locale, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2010 respectă exigențele constituționale consacrate de prevederile art. 120—122 referitoare la principiul autonomiei locale.

Considerentele și soluția acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, precum și pentru stabilirea unor măsuri financiare, excepție ridicată de Primarul Orașului Hațeg și Consiliul Local al Orașului Hațeg în Dosarul nr. 4.987/97/2010 al Tribunalul Hunedoara — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.232

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu-Cristinel Turcu în Dosarul nr. 1.762/208/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.865D/2010.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.762/208/2009, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Ovidiu-Cristinel Turcu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă ca inadmisibilă plângerea împotriva unei ordonanțe a procurorului de aplicare a unei amenzi judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, întrucât, în cazul în care amenda judiciară este aplicată de procurorul care supraveghează urmărirea penală, persoana amendată nu are posibilitatea de a se adresa instanței de judecată, cererea de scutire sau de reducere a amenzii fiind de competența procurorului ierarhic superior.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, acestea din urmă fiind modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 199: „Amenda se aplică de organul de urmărire penală, prin ordonanță, iar de instanța de judecată, prin încheiere.

Persoana amendată poate cere scutirea de amendă ori reducerea amenzii. Cererea de scutire sau de reducere se poate face în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.

Dacă persoana amendată justifică de ce nu a putut îndeplini obligația sa, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, apreciind, dispune scutirea sau reducerea amenzii.”;

— Art. 278¹: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriul.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis

cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite, pe cale administrativă, organului judiciar competent.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 199 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 867 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 16 noiembrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală, reținând că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, amenda judiciară se aplică de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, iar persoana amendată pentru săvârșirea unei abateri judiciare poate cere emitentului reducerea sau scutirea de amendă.

Critica autorului excepției este fundamentată pe ideea încălcării dreptului la un proces echitabil, întrucât aceeași autoritate care a aplicat sancțiunea este chemată să hotărască și cu privire la reducerea amenzii judiciare sau scutirea de aceasta, partea interesată neavând posibilitatea de a contesta în fața judecătorului ordonanța procurorului prin care i s-a respins plângerea.

Astfel, autorul excepției, pornind de la principii general valabile pentru o judecată pe fondul cauzei, le extinde în mod eronat și la incidentele procedurale ce se pot ivi pe parcursul soluționării litigiului. Or, nu poate fi pus semnul egalității între cele două situații. Dimpotrivă, s-ar aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, dacă pentru orice măsură sau act care în esență dinamizează procesul penal ar fi posibilă o contestare imediată.

În plus, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o atitudine flexibilă referitor la judecarea unei cauze de către o instanță imparțială, sens în care s-a cristalizat, până la proba contrarie, criteriul imparțialității personale a magistratului vizat.

În același sens sunt și Decizia nr. 830 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din

3 iulie 2009, și Decizia nr. 1.596 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 18 ianuarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu-Cristinel Turcu în Dosarul nr. 1.762/208/2009 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.240

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Laurențiu Maxim în Dosarul nr. 2.044/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 4.682D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus un înscris la dosarul cauzei prin care arată că renunță la judecarea excepției, întrucât, pe de o parte, instanța de fond i-a admis plângerea

formulată, iar, pe de altă parte, Legea nr. 128/1997 nu mai este în vigoare.

Cu privire la cererea de renunțare la judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, ținând cont de dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, apreciază că cererea formulată este inadmisibilă.

Curtea, având în vedere dispozițiile art. 14 și art. 55 din Legea nr. 47/1992, constată că art. 246 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu este aplicabil în procedura din fața sa, astfel încât autorul excepției nu poate renunța la judecarea cauzei. În aceste condiții, cererea formulată este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 din Constituție, tratamentul juridic diferit la care sunt supuse cadrele didactice față de celelalte categorii socio-profesionale sub aspectul contestării măsurii de sancționare disciplinară se datorează situației juridice specifice în care se află. Mai mult, hotărârea de sancționare disciplinară emisă de colegiul de disciplină de pe lângă inspectoratul școlar poate fi contestată la instanța judecătorească competentă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.044/121/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic**, excepție ridicată de Laurențiu Maxim într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat în cadrul unei proceduri disciplinare ce vizează un cadru didactic din învățământul preuniversitar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat, prevăzând obligația cadrului didactic sancționat de a se adresa, în prealabil sesizării instanței judecătorești, cu o contestație la colegiul de disciplină al inspectoratului școlar, consacră o discriminare între cadrele didactice și angajații care intră sub incidența Codului muncii, din moment ce aceștia din urmă se pot adresa direct instanței de judecată pentru a contesta sancțiunea disciplinară dispusă.

Totodată, sunt încălcate și prevederile art. 21 din Constituție, întrucât o atare procedură prealabilă este de natură să îngreudească accesul liber la justiție.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens, se arată că art. 122 alin. (5) din Legea nr. 128/1997 prevede expres că dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanțelor judecătorești este garantat și că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui asemenea proceduri prealabile; o asemenea procedură asigură soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, duce la descongestionarea instanțelor judecătorești și la evitarea cheltuielilor de judecată. În sensul celor mai sus arătate, sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se susține că textul art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza acesteia, fără nicio discriminare, iar diferența de tratament juridic existentă față de alte categorii profesionale constituie tocmai expresia principiului egalității cetățenilor în fața legii; în acest sens este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994. Totodată, se arată că atât timp cât hotărârea inspectoratului școlar este supusă controlului instanței judecătorești, dispozițiile legale criticate nu pot fi considerate ca fiind neconstituționale; în acest sens este menționat și art. 122 alin. (5) din lege, potrivit căruia dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanțelor judecătorești este garantat.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional. În acest sens, se apreciază că procedura de contestare a sancțiunilor disciplinare nu este de natură și nici în măsură să creeze o stare de discriminare. Se mai arată că nu sunt încălcate nici prevederile art. 21 din Constituție, din moment ce persoana interesată are posibilitatea de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 16 iulie 1997, care au următorul cuprins:

„(2) În învățământul preuniversitar, persoanele sancționate au dreptul de a contesta, în termen de 15 zile de la comunicare, decizia respectivă la colegiul de disciplină de pe lângă inspectoratul școlar, pentru sancțiunile prevăzute la art. 116 lit. a)—c), și la colegiul central de disciplină al Ministerului învățământului [devenit Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului], pentru sancțiunile prevăzute la art. 116 lit. d)—f)”.

Autorul excepției apreciază ca fiind încălcate dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Legea nr. 128/1997 a fost abrogată prin Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, soluția legislativă fiind preluată de art. 280 alin. (8) teza întâi din noua lege. Însă, prin prisma art. 725 alin. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispozițiilor vechii legi, și a Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, textul criticat, chiar abrogat fiind, continuă să producă efecte juridice în cauza de față; prin urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor cu care a fost sesizată, respectiv art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997.

II. Pe fond, Curtea observă faptul că, potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, acest cod „se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii”. Astfel, însăși legea-cadru în materia raporturilor de muncă prevede posibilitatea legiuitorului de a adopta dispoziții legale derogatorii de la aceasta. Desigur, aceste prevederi trebuie adoptate cu respectarea principiului egalității, principiu care, însă, nu presupune uniformitate de tratament juridic. Mai mult, legiuitorul este chiar obligat ca, în funcție de situațiile specifice în care se află diferite categorii de persoane, să prevadă aplicarea unui tratament juridic diferit, care, astfel, trebuie să se justifice în mod obiectiv și rezonabil.

În cauza de față, Curtea constată că, în situația cadrelor didactice din mediul preuniversitar sancționate disciplinar, legiuitorul a prevăzut parcurgerea unei proceduri prealabile sesizării instanței de judecată în ipoteza contestării măsurii luate de către persoana interesată. Impunerea unei asemenea proceduri derogatorii față de dispozițiile Codului muncii se justifică prin situația specială pe care o au cadrele didactice față de ceilalți angajați ce se supun Codului muncii, în primul rând, prin prisma statutului acestora, cadrele didactice având atât drepturi și obligații deosebite de angajații care se supun exclusiv Codului muncii, cât și o valorizare diferită a muncii prestate. În al doilea rând, modul specific de organizare a activității

educaționale face ca inspectoratele școlare să se afle într-o poziție mult mai bună în a aprecia gravitatea abaterii disciplinare și proporționalitatea sancțiunii dispuse, toate acestea analizate prin prisma perturbării și afectării activității educaționale de persoane care activează în acest domeniu și care cunosc la un nivel ridicat exigențele care însoțesc calitatea de cadru didactic în mediul preuniversitar.

Aceste argumente sunt suficiente pentru a justifica situația obiectiv diferită în care se află cadrele didactice preuniversitare față de ceilalți angajați, ceea ce a și dus la impunerea unor măsuri derogatorii de la dispozițiile Codului muncii în privința modului de contestare a unei sancțiuni disciplinare.

În privința pretensei încălcări a dispozițiilor art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție, Curtea observă că dreptul de acces la tribunale nu este absolut. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în *Cauza Golder împotriva Regatului Unit*, paragraful 38, a stabilit că, fiind vorba despre un drept pe care Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertății fundamentale l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept. Totodată, prin Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57, Curtea a reținut că acest drept cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, reglementare ce poate varia în timp și spațiu, însă în funcție de „resursele comunităților și nevoile indivizilor” în elaborarea unei astfel de reglementări, statele se bucură de o anumită marjă de apreciere.

De asemenea, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 60 din 14 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, a statuat că „nicio dispoziție constituțională nu se opune ca, pentru anumite domenii de activitate sau categorii de demnități sau funcții publice, să se instituționalizeze și proceduri (jurisdicții) administrative sau disciplinare prin care să se rezolve probleme specifice, implicit conflicte. Dar nicio lege nu poate interzice celor interesați ca, în caz de nemulțumire sau eșec al acestor proceduri (jurisdicții), să se adreseze justiției, pentru că, în sistemul ordinii constituționale actual, justiția este garantul drepturilor și libertăților cetățenilor, iar art. 21 din Constituție valorifică tocmai această funcție a justiției”.

În aceste condiții, în cauza de față, Curtea reține că o jurisdicție disciplinară prealabilă sesizării instanței judecătorești nu este *ab initio* neconstituțională, legiuitorul având îndrituirea

constituțională de a impune **obligativitatea** parcurgerii unor astfel de proceduri chiar jurisdicționale (dar nu administrativ-jurisdicționale) anterior sesizării instanței pentru rațiunile arătate în analiza raportată la art. 16 din Constituție, dar și pentru descongestionarea activității instanțelor judecătorești. Totodată, conform art. 122 alin. (5) din Legea nr. 128/1997, dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanțelor judecătorești este garantat, ceea ce demonstrează că hotărârea colegiilor menționate este supusă cenzurii instanțelor judecătorești.

Având în vedere cele de mai sus, rezultă că textul legal criticat nu încalcă prevederile art. 21 alin. (1)–(3) din Constituție.

În privința criticii de neconstituționalitate care vizează art. 21 alin. (4) din Constituție, Curtea observă că o procedură reglementată de textul legal criticat nu are caracter administrativ-jurisdicțional, chiar dacă colegiul central de disciplină de la nivelul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare sunt calificate ca fiind organe administrativ-jurisdicționale prin art. 4 din Regulamentul privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Colegiului central de disciplină de la nivelul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului și ale colegiilor de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare județene, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 847/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 27 aprilie 2007. Astfel, potrivit art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, o jurisdicție administrativă specială este definită ca fiind activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale. Or, nici colegiul central de disciplină și nici colegiile de disciplină de la nivelul inspectoratelor școlare nu sunt autorități publice în sensul art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004, neacționând, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public, iar actul contestat nu este unul administrativ, ci unul care vizează raporturile de serviciu ale cadrelor didactice, respectiv act de sancționare disciplinară.

În aceste condiții, Curtea reține că dispozițiile art. 21 alin. (4) din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 alin. (2) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Laurențiu Maxim în Dosarul nr. 2.044/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ****pentru modificarea Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor administrate privat**

Având în vedere că prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare:

— s-a creat cadrul legal de integrare în sistemul unitar de pensii publice a persoanelor aparținând sistemelor neintegrate sistemului public de pensii, (cadrele militare în activitate, soldații și gradații voluntari, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale), în scopul stabilirii acelorași obligații și drepturi pentru toți asigurații sistemului de pensii publice (principiul egalității de tratament între toți participanții la sistemul public de pensii) printre care și obligația de a adera la sistemul fondurilor de pensii administrate privat, în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— s-a extins categoria de asigurați obligatoriu ai sistemului public de pensii, considerent pentru care se impune modificarea Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât să fie creat cadrul legal necesar ca aceste categorii de asigurați să poată adera la un fond de pensii,

luând în considerare prevederile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora contribuția la fondul de pensii administrat privat, care este parte din contribuția individuală de asigurări sociale datorată la sistemul public de pensii, se transmite de Casa Națională de Pensii Publice (CNPP) și de casele de pensii sectoriale fondurilor de pensii administrate privat,

întrucât Legea nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cuprinde prevederi potrivit cărora persoanele în vârstă de până la 35 de ani, care sunt asigurate și care contribuie la sistemul public de pensii, trebuie să adere la un fond de pensii, iar administrarea sistemului public fiind realizată atât de CNPP, cât și de către casele sectoriale de pensii, este necesar ca și Legea nr. 411/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să reglementeze ca instituții de evidență atât CNPP, cât și casele sectoriale de pensii.

Având totodată în vedere necesitatea asigurării bunei funcționări a Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, prin stabilirea modului de numire a președintelui, a vicepreședintelui și a celorlalți membri ai Consiliului Comisiei prin votul majorității deputaților și senatorilor prezenți, în același mod cu numirea membrilor în alte instituții autonome similare, cum este, de exemplu, Consiliul Național de Combatere a Discriminării,

în considerarea faptului că elementele sus-menționate vizează un interes public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri urgente pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — La articolul 2 alineatul (1) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 18 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, punctul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„21. *instituție de evidență* — instituția care are ca atribuție legală evidența asiguraților din sistemul public de pensii, respectiv Casa Națională de Pensii Publice și casele de pensii sectoriale;”.

Art. II. — Asigurații prevăzuți la art. 6 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, a căror identitate constituie informație clasificată, potrivit legii, nu participă la fondurile de pensii administrate privat.

Art. III. — Persoanele prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, care nu intră sub incidența art. II din prezenta ordonanță de urgență, au obligația de a adera la un fond de pensii administrat privat în termen de 7 luni

de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în caz contrar fiind repartizate aleatoriu de către instituția de evidență.

Art. IV. — La articolul 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 15 iunie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 313/2005, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Numirea președintelui, a vicepreședintelui și a celorlalți membri ai Consiliului Comisiei se face în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți.”

Art. V. — Prevederile art. IV nu se aplică mandatelor președintelui, vicepreședintelui și ale celorlalți membri ai Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private în vigoare în prezent, pe durata valabilității acestora.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Sulfina Barbu
Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea
p. Ministrul administrației și internelor,
Mihai Capră,
secretar de stat
Directorul Serviciului Român de Informații,
George Cristian Maior
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 4 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind procedura de înregistrare sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor a activităților de obținere și de vânzare directă și/sau cu amănuntul a produselor alimentare de origine animală sau nonanimală, precum și a activităților de producție, procesare, depozitare, transport și comercializare a produselor alimentare de origine nonanimală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 111/2008

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.730 din 28 octombrie 2011, întocmit de Direcția juridică, litigii și resurse umane și Direcția buget, finanțe, investiții, achiziții, patrimoniu și administrativ din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5) și art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 4 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind procedura de înregistrare sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor a activităților de obținere și de vânzare directă și/sau cu amănuntul a produselor alimentare de origine animală sau nonanimală, precum și a activităților de producție, procesare, depozitare, transport și comercializare a produselor alimentare de origine nonanimală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare

Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 111/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 895 din 30 decembrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 87.

ANEXĂ

(Anexa nr. 4 la norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor)

TARIFE pentru înregistrarea sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor a unităților de vânzare directă sau vânzare cu amănuntul

Nr. crt.	Unitatea	Tariful de înregistrare — lei/unitate —
1.	Carne, lapte și produse din lapte Carmangerie, măcelărie, centru de sacrificare a păsărilor și/sau lagomorfelor la nivelul fermei sau exploatației, centru de prelucrare a laptelui Centru de colectare a vânatului sălbatic	336 — persoane juridice 10 — persoane fizice 224

Nr. crt.	Unitatea	Tariful de înregistrare — lei/unitate —
2.	Pește și produse din pescuit, miere și alte produse din miere și ouă pentru consum Centru de colectare a peștelui, magazin de desfacere a peștelui, pescărie, centru de colectare a batracienilor, gasteropodelor, crustaceelor, punct de debarcare, centru de extracție, colectare a mierii și a altor produse apicole, centru de colectare a ouălor Ambarcațiune de pescuit, stupină, magazin de desfacere a mierii de albine și a altor produse apicole	224 112
3.	Unități de alimentație publică, unități de comercializare a alimentelor și unități care desfășoară alte activități în domeniu Restaurant, indiferent de specific, laborator de cofetărie și/sau patiserie, pensiuni turistice, unități de vânzare prin internet, stație de spălare și dezinfecție a mijloacelor de transport Pizzerie, cantină, cofetărie/patiserie, magazin alimentar, depozit alimentar, catering Hipermarket/Supermarket	336 224 561
4.	Activități de prelucrare și conservare a fructelor și legumelor Unități de prelucrare a cartofilor și de producție a produselor din cartofi în scop alimentar Unități de conservare și fabricare a sucurilor/concentratelor de fructe și legume Unități de fabricare a produselor alimentare din fructe și legume (inclusiv gemuri, marmelade și jeleuri)	224 224 224
5.	Activități de fabricare a uleiurilor și a grăsimilor vegetale și animale Unități pentru producția și prelucrarea uleiurilor vegetale brute și rafinate Unități pentru fabricarea margarinei, a amestecurilor pentru tartine și a grăsimilor de gătit combinate Unități pentru producția făinii oleaginoase nedegresate	336 336 224
6.	Activități de fabricare a produselor de morărit, amidonului și produselor din amidon Unități de morărit și măcinat Unități pentru fabricarea cerealelor pentru micul dejun și a premixurilor Unități pentru fabricarea amidonului, glutenului, glucozei, siropului de glucoză și a maltozei Unități pentru măcinarea legumelor	224 336 224 224
7.	Activități de fabricare a altor produse alimentare Unități pentru fabricarea pâinii, produselor proaspete și conservate de patiserie, produselor proaspete și uscate de panificație, plăcintelor, checurilor, tartelilor, biscuiților, pișcoturilor, prăjiturilor conservate, produselor pentru gustări dulci sau sărate etc. Unități pentru fabricarea zahărului, produselor zaharoase, gumei de mestecat, ciocolatei și a produselor din cacao etc. Unități pentru fabricarea macaroanelor, tăițeiilor, cușcușului, pastelor făinoase și altor produse făinoase similare Unități pentru prelucrarea cafelei, ceaiului și fabricarea condimentelor Unități pentru fabricarea preparatelor alimentare omogenizate și a alimentelor dietetice Unități pentru fabricarea produselor alimentare congelate Unități pentru fabricarea altor produse alimentare de origine nonanimală neclasificate în altă parte Unități de fabricare a produselor alimentare confiate/deshidratate (legume, fructe, coji de fructe și alte părți de plante — confiate, deshidratate, uscate, glasate sau cristalizate) Unități pentru producția, procesarea și comercializarea ciupercilor	336 336 224 336 336 224 224 224 224
8.	Activități de fabricare a băuturilor Unități pentru fabricarea alcoolului etilic de fermentație și a băuturilor alcoolice distilate Unități pentru fabricarea vinului, cidrului și a altor vinuri din fructe Unități pentru fabricarea berii, a malțului și a altor băuturi nedistilate obținute prin fermentare Unități pentru fabricarea de ape minerale și băuturi răcoritoare nealcoolice	336 336 336 336
9.	Alte activități Unități de ambalare și/sau îmbuteliere a produselor alimentare de origine nonanimală Unități de fabricare a înghețatei Depozit alimentar/frigorific pentru produse de origine nonanimală Depozit pentru semințe de consum Unități de comercializare a produselor alimentare de origine nonanimală congelate Unități de producere a ambalajelor pentru produsele alimentare ce vin în contact cu alimentele Mijloc de transport al produselor de origine nonanimală	224 224 336 224 336 112 112

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

**pentru modificarea anexei nr. 9 la Norma sanitară veterinară
privind procedura de înregistrare și autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților
din domeniul farmaceutic veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale
Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 24/2008**

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.732 din 28 octombrie 2011, întocmit de Direcția juridică, litigii și resurse umane și Direcția buget, finanțe, investiții, achiziții, patrimoniu și administrativ din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5) și art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 9 la Norma sanitară veterinară privind procedura de înregistrare și autorizare sanitară veterinară a unităților și activităților din domeniul farmaceutic veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 24/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 24 aprilie

2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 88.

ANEXĂ
(Anexa nr. 9 la norma sanitară veterinară)

TARIFE
pentru autorizarea unităților din domeniul farmaceutic veterinar

Unitatea/Activitatea	U.M.	Tipul de autorizație	Tariful de evaluare în vederea autorizării — lei/U.M. —
Punct farmaceutic veterinar	Obiectiv	Autorizație sanitar-veterinară de funcționare	242
Farmacie veterinară	Obiectiv	Autorizație sanitar-veterinară de funcționare	363
Unitate pentru producerea/importul/ambalarea/divizarea/ condiționarea materiilor prime farmaceutice de uz veterinar — substanțe active și de bază, sterile/nesterile	Obiectiv	Autorizație de fabricație/import	3615
Unitate pentru producerea/importul/ambalarea/divizarea/condiționarea unor biopreparate, produse medicinale veterinare sterile/nesterile	Obiectiv	Autorizație de fabricație/import	3615
Distribuție	Se eliberează pentru fiecare punct de lucru	Autorizație de distribuție	847

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN**pentru modificarea anexei nr. 2 la Norma sanitară veterinară privind procedura de autorizare/înregistrare sanitară veterinară a unităților ce desfășoară activități în domeniul hranei pentru animale de fermă și a mijloacelor de transport al hranei pentru animale de fermă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 109/2010**

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.734 din 28 octombrie 2011, întocmit de Direcția juridică, litigii și resurse umane și Direcția buget, finanțe, investiții, achiziții, patrimoniu și administrativ din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5) și art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară privind procedura de autorizare/înregistrare sanitară veterinară a unităților ce desfășoară activități în domeniul hranei pentru animale de fermă și a mijloacelor de transport al hranei pentru animale de fermă, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor

nr. 109/2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 16 septembrie 2010, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 89.

ANEXĂ
(Anexa nr. 2 la norma sanitară veterinară)

TARIFE**A. Tarife pentru evaluarea unităților care desfășoară activități în domeniul hranei pentru animale în vederea autorizării sanitare veterinare**

Nr. crt.	Unitatea	Activitatea	Codul CAEN	Tariful de evaluare în vederea autorizării sanitare veterinare — lei/unitate —
1.	Unitate de producere a aditivilor și/sau a preamestecurilor de aditivi furajeri, a preamestecurilor conținând aditivi furajeri și alte materii prime destinate hranei animalelor de fermă — aditivi destinați hranei pentru animale, menționați în cap. 1 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 ianuarie 2005 de stabilire a cerințelor privind igiena furajelor, cu modificările și completările ulterioare, preamestecuri preparate cu ajutorul unor aditivi destinați hranei pentru animale menționați în cap. 2 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare	Fabricarea preparatelor pentru hrana animalelor de fermă	1091	558
2.	Unitate de producere a hranei destinate animalelor de fermă pentru punerea pe piață sau pentru nevoile exclusive ale propriei exploatații, cu utilizarea aditivilor furajeri, a preamestecurilor de aditivi sau a preamestecurilor conținând aditivi — menționați în cap. 3 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare	Fabricarea preparatelor pentru hrana animalelor de fermă	1091	558

Nr. crt.	Unitatea	Activitatea	Codul CAEN	Tariful de evaluare în vederea autorizării sanitare veterinare — lei/unitate —
3.	Magazin de furaje pentru animalele de fermă — aditivi destinați hranei pentru animale, menționați în cap. 1 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare, preamestecuri preparate cu ajutorul unor aditivi destinați hranei pentru animale menționați în cap. 2 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare	Comerț cu amănuntul al altor bunuri noi, în magazine specializate	4778	359
4.	Depozit de produse destinate hranei pentru animale de fermă — aditivi destinați hranei pentru animale, menționați în cap. 1 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare, preamestecuri preparate cu ajutorul unor aditivi destinați hranei pentru animale menționați în cap. 2 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare	Depozitări	5210	458
5.	Unitate pentru ambalarea produselor destinate hranei animalelor de fermă — aditivi destinați hranei pentru animale, menționați în cap. 1 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare, preamestecuri preparate cu ajutorul unor aditivi destinați hranei pentru animale menționați în cap. 2 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare	Activități de ambalare	8292	508
6.	Unitate de producere a furajelor medicamentate	Fabricarea preparatelor pentru hrana animalelor de fermă	1091	558
7.	Unitate comercială care pune pe piață aditivi și/sau preamestecuri de aditivi furajeri, preamestecuri conținând aditivi furajeri și alte materii prime destinate hranei animalelor de fermă — aditivi destinați hranei pentru animale, menționați în cap. 1 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare, preamestecuri preparate cu ajutorul unor aditivi destinați hranei pentru animale menționați în cap. 2 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 183/2005, cu modificările și completările ulterioare, fără a deține produse în incintele sale	Intermedieri în comerțul cu produse diverse	4619	309

B. Tarife pentru înregistrarea unităților care desfășoară activități în domeniul hranei pentru animale și a mijloacelor de transport al hranei pentru animale

Nr. crt.	Unitatea	Activitatea	Codul CAEN	Tariful pentru înregistrarea sanitară veterinară — lei/unitate —
1.	Unitate pentru producerea aditivilor și/sau preamestecurilor de aditivi furajeri, preamestecurilor conținând aditivi furajeri și alte materii prime destinate hranei animalelor de fermă — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare	Fabricarea preparatelor pentru hrana animalelor de fermă	1091	206
2.	Unitate de producere a hranei destinate animalelor de fermă, pentru punerea pe piață sau pentru nevoile proprii ale exploatației — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare	Fabricarea preparatelor pentru hrana animalelor de fermă	1091	206
3.	Magazin de furaje pentru animalele de fermă — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare	Comerț cu amănuntul al altor bunuri noi, în magazine specializate	4778	206
4.	Depozit de aditivi furajeri, preamestecuri de aditivi/conținând aditivi furajeri sau alte furaje, furaje combinate pentru animalele de fermă — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare	Depozitări	5210	206

Nr. crt.	Unitatea	Activitatea	Codul CAEN	Tariful pentru înregistrarea sanitară veterinară — lei/unitate —
5.	Unitate pentru ambalarea produselor destinate nutriției animalelor de fermă — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare	Activități de ambalare	8292	206
6.	Unitate comercială, care pune pe piață aditivi și/sau preamestecuri de aditivi furajeri, preamestecuri conținând aditivi furajeri și alte materii prime destinate hranei animalelor de fermă, furaje combinate — altele decât cele care se supun autorizării sanitare veterinare, fără a deține produse în incintele sale	Intermedieri în comerțul cu produse diverse	4619	206
7.	Unitate pentru fabricarea furajelor pentru animalele de fermă: mori, ferme cu malaxor propriu de furaje, malaxoare mobile pentru furaje	Fabricarea produselor pentru hrana animalelor de fermă	1091	206
8.	Transportator al hranei pentru animale, al aditivilor furajeri, al preamestecurilor de aditivi/conținând aditivi furajeri sau alte furaje, al furajelor combinate	Transporturi rutiere de mărfuri	4941 6024	206
9.	Unități, altele decât cele din sectorul hranei pentru animale, care furnizează subproduse destinate utilizării în hrana animalelor de fermă	Activități din industria alimentară, industria biogazului și alte activități din alte domenii		206
10.	Mijloc de transport al hranei pentru animale, al aditivilor furajeri, al preamestecurilor de aditivi/conținând aditivi furajeri sau alte furaje, al furajelor combinate	Transport exclusiv al hranei pentru animale		127

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

O R D I N

pentru modificarea anexelor nr. 7, 8 și 10 la Norma sanitară veterinară privind procedura de introducere pe piață și de utilizare a reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 81/2008

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.737 din 28 octombrie 2011, întocmit de Direcția juridică, litigii și resurse umane și Direcția buget, finanțe, investiții, achiziții, patrimoniu și administrativ din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5) și art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 7, 8 și 10 la Norma sanitară veterinară privind procedura de introducere pe piață și de utilizare a reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 81/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din

27 octombrie 2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1, 2 și 3, care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

București, 15 noiembrie 2011.
Nr. 90.

ANEXA Nr. 1

(Anexa nr. 7 la norma sanitară veterinară)

TARIFE
pentru autorizarea și reautorizarea comercializării reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar, precum și pentru modificarea condițiilor în care a fost emisă autorizația de comercializare

Nr. crt.	Denumirea operațiunii	Tariful pentru operațiune — lei —
1.	Emiterea autorizației de comercializare a reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar	2.355
2.	Reautorizarea comercializării reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar care au fost supuse controlului pentru fiecare serie/lot/șarjă	589
3.	Reautorizarea comercializării reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar care nu au fost supuse controlului pentru fiecare serie/lot/șarjă	1.178
4.	Evaluarea cererii pentru modificarea de tip I	354
5.	Evaluarea cererii pentru modificarea de tip II	589

ANEXA Nr. 2

(Anexa nr. 8 la norma sanitară veterinară)

TARIFE
pentru testarea reagenților și a seturilor de diagnostic de uz veterinar în vederea verificării valorii de diagnostic

Nr. crt.	Denumirea produsului	Tariful pentru testare — lei —
1.	Set de diagnostic RSAR	296
2.	Set de diagnostic SAT pentru testarea reagenților	704
3.	Set de diagnostic RFC	861
4.	Set de diagnostic conjugat IFD	951
5.	Set de diagnostic ID	823
6.	Set de diagnostic RIHA	1.615
7.	Set de diagnostic rapid	2.574
8.	Teste rapide biotoxine	5.443
9.	Set de diagnostic ELISA micotoxine	842
10.	Set de diagnostic ELISA	1.905
11.	Testarea produselor microbicide (dezinfectanți)	3.773
12.	Set de diagnostic ELISA imunoenzimatic	8.385
13.	Set de diagnostic EST imunoblotare	9.821
14.	Set de diagnostic EST imunocromatografic	7.821
15.	Set de diagnostic EST imunohistochimic	4.855
16.	Test PCR clasic	8.358
17.	Set de diagnostic pentru teste Real Time PCR	8.569
18.	Set de diagnostic pentru extracția acizilor nucleici	8.252
19.	Set de diagnostic pentru genotipare	8.780
20.	Set de diagnostic pentru secvențiere	9.309
21.	Set de diagnostic ELISA pentru echinococcoză	1.621
22.	Set de diagnostic ELISA pentru fascioloză	1.443

ANEXA Nr. 3

*(Anexa nr. 10 la norma sanitară veterinară)***TARIF****pentru evaluarea documentației în vederea emiterii autorizației de fabricație**

Tarif produs — 3.533 lei

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN**privind modificarea anexei nr. 2 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor
privind autorizarea laboratoarelor supuse controlului sanitar-veterinar
și pentru siguranța alimentelor, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale
Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 48/2010**

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.729 din 28 octombrie 2011, întocmit de Direcția juridică, litigii și resurse umane și Direcția buget, finanțe, investiții, achiziții, patrimoniu și administrativ din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

având în vedere prevederile art. 10 lit. b), art. 18 alin. (5) și art. 48 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind autorizarea laboratoarelor supuse controlului sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 48/2010, publicat

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 28 mai 2010, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

Radu Roatiș Chețan

București, 15 noiembrie 2011.

Nr. 91.

ANEXĂ

*(Anexa nr. 2 la norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor)***TARIF****pentru evaluarea în vederea autorizării laboratoarelor sanitar-veterinare
și pentru siguranța alimentelor**

Denumirea laboratorului conform legislației specifice	Tariful de evaluare — lei —
Laborator sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor	363

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI ȘI ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI
Nr. 21 din 17 octombrie 2011

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE
Nr. 86 din 21 octombrie 2011

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 23/15/2011 pentru modificarea și completarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții

Având în vedere dispozițiile art. 122, art. 126 alin. (1), art. 128—134, art. 138 alin. (1), art. 140, 148, art. 159—163, art. 278 și ale art. 384 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 420 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, precum și ale art. 1, 2 și ale art. 7 alin. (1), (3), (10) și (15) din Statutul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 514/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Banca Națională a României și Comisia Națională a Valorilor Mobiliare emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 23/15/2011 pentru modificarea și completarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin și regulamentul menționat la art. 1 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Banca Națională a României și Comisia Națională a Valorilor Mobiliare vor urmări ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 22/119/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 și 1.035 bis din 28 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 23/15/2011, va fi republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale
a României,
Mugur Constantin Isărescu

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
Gabriela Anghelache

ANEXĂ

REGULAMENT

pentru modificarea și completarea Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții

Art. I. — Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 25/30/2006 privind cerințele de transparență și de publicare pentru instituțiile de credit și firmele de investiții, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 22/119/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 și 1.035 bis din 28 decembrie 2006,

cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:**
„Art. 15. — Instituțiile de credit care calculează cerințele de capital conform prevederilor art. 2 lit. b) și c) din Regulamentul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 13/18/2006, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale

a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 10/107/2006, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să facă publice respectivele cerințe de capital separat, pentru fiecare risc menționat în prevederile respective. În plus, cerința de capital pentru riscul de rată a dobânzii specific pozițiilor din securitizare trebuie făcută public separat.”

2. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Instituțiile de credit care calculează cerințele de capital în conformitate cu prevederile anexei V «Utilizarea modelelor interne pentru calcularea cerințelor de capital» la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să facă publice următoarele informații:

a) pentru fiecare subportofoliu acoperit:

a1) caracteristicile modelelor utilizate;

a2) pentru cerințele de capital, în conformitate cu pct. 5a și 5l din anexa V «Utilizarea modelelor interne pentru calcularea cerințelor de capital» la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, considerate separat, metodologiile utilizate și riscurile cuantificate prin folosirea unui model intern, inclusiv o descriere a abordării utilizate de instituția de credit pentru a determina orizonturile de lichiditate, metodologiile utilizate pentru a realiza o evaluare a capitalului care să fie în concordanță cu standardele sănătoase impuse și abordările utilizate pentru validarea modelului;

a3) o descriere a simulării de criză aplicate subportofoliului;

a4) o descriere a abordărilor utilizate pentru testarea ex-post (*back-testing*) și pentru validarea acurateții și a coerenței modelelor interne și a proceselor de modelare;

b) sfera de cuprindere a recunoașterii de către Banca Națională a României;

c) o descriere a măsurii în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute în anexa VI «Tranzacționarea» partea B „Sisteme și mecanisme de control” la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și a metodologiilor aplicate în acest scop;

d) valoarea cea mai ridicată, cea mai scăzută și valoarea medie a:

d1) nivelurilor zilnice ale valorii la risc (*value-at-risk*) pe perioada de raportare, precum și nivelul acesteia la sfârșitul perioadei;

d2) nivelurilor valorii la risc în condiții de criză (*stressed value-at-risk*) pe perioada de raportare, precum și nivelul acesteia la sfârșitul perioadei;

d3) cerințelor de capital în conformitate cu pct. 5a și 5l din anexa V la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, considerate separat, pe perioada de raportare, precum și nivelul acestora la sfârșitul perioadei;

e) nivelul de capital, în conformitate cu pct. 5a și 5l din anexa V la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, considerat separat, împreună cu orizontul de lichiditate mediu ponderat pentru fiecare subportofoliu acoperit;

f) o comparație între nivelul zilnic al valorii la risc (*value-at-risk*), calculat pe baza pozițiilor din portofoliu de la sfârșitul zilei, și nivelul variației pe o zi a valorii portofoliului, constatată la sfârșitul următoarei zile lucrătoare, împreună cu o analiză a oricărei depășiri importante pe perioada de raportare.”

3. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Instituțiile de credit care calculează valorile ponderate la risc ale expunerilor conform Regulamentului Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor

Mobiliare nr. 18/16/2010 privind tratamentul riscului de credit aferent expunerilor securitizate și pozițiilor din securitizare, aprobat prin Ordinul Băncii Naționale a României și al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 17/73/2010, cu modificările și completările ulterioare, sau cerințele de capital conform pct. 16 (a) din anexa I «Calcularea cerințelor de capital pentru acoperirea riscului de poziție» la Regulamentul BNR-CNVM nr. 22/27/2006, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să facă publice, în mod separat în cazul în care este relevant, pentru portofoliul de tranzacționare și pentru alte portofolii în afara celui de tranzacționare, următoarele informații:

a) o descriere a obiectivelor instituției de credit în legătură cu activitatea de securitizare;

b) natura altor riscuri, inclusiv riscul de lichiditate, inerent activelor securitizate;

c) tipul riscurilor din punctul de vedere al rangului aferent pozițiilor-suport din securitizare și din punctul de vedere al activelor-suport aferente acestor poziții din securitizare asumate și reținute în cadrul activității de rescuritizare;

d) diferențele roluri avute de instituția de credit în procesul de securitizare;

e) o indicație cu privire la măsura în care instituția de credit s-a implicat în fiecare dintre rolurile menționate la lit. d);

f) o descriere a proceselor implementate pentru a monitoriza modificările riscului de credit și riscului de piață aferente expunerilor din securitizare, incluzând modul în care performanța activelor-suport manifestă un impact asupra expunerilor din securitizare, și o descriere a gradului în care aceste procese diferă în cazul expunerilor din rescuritizare;

g) o descriere a politicii instituției de credit cu privire la utilizarea operațiunilor de acoperire și a protecției nefinanțate în vederea diminuării riscurilor aferente expunerilor din securitizare și rescuritizare reținute, incluzând identificarea, pe categoriile relevante de expuneri la risc, a contrapartidelor importante din operațiunile de acoperire;

h) abordările pe care instituția de credit le urmează în vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor pentru activitățile sale de securitizare, incluzând tipurile expunerilor din securitizare cărora li se aplică fiecare abordare;

i) tipurile entităților special constituite în scopul securitizării pe care instituția de credit, în calitate de sponsor, le utilizează pentru a securitiza expuneri provenind de la terțe părți, incluzând dacă, în ce formă și în ce măsură instituția de credit are expuneri față de aceste entități special constituite în scopul securitizării, în mod separat pentru expuneri bilanțiere și expuneri aflate în afara bilanțului, precum și o listă a entităților pe care instituția de credit le administrează sau cărora le oferă consultanță și care investesc fie în poziții din securitizare pe care instituția de credit le-a securitizat, fie în entități special constituite în scopul securitizării în relație cu care instituția de credit acționează ca sponsor;

j) o prezentare succintă a politicilor contabile ale instituției de credit cu privire la activitățile de securitizare, incluzând:

(i) tratarea tranzacțiilor ca transferuri de active sau ca finanțări ale acestora;

(ii) recunoașterea profiturilor aferente transferurilor de active;

(iii) metodele, ipotezele-cheie, precum și variabilele de intrare și modificările în raport cu perioada anterioară utilizate pentru evaluarea pozițiilor din securitizare;

(iv) tratamentul aferent securitizărilor sintetice în cazul în care acesta nu este acoperit prin alte politici contabile;

- (v) modul în care activele care urmează să facă obiectul tranzacțiilor din securitizare sunt evaluate, precum și înregistrarea lor fie în portofoliul de tranzacționare al instituțiilor de credit, fie în alt portofoliu, în afara celui de tranzacționare;
 - (vi) politicile utilizate în vederea recunoașterii în bilanț a datorilor aferente prevederilor contractuale în baza cărora instituția de credit ar putea fi obligată să furnizeze suport financiar activelor securitizate;
- k) denumirile instituțiilor externe de evaluare a creditului utilizate pentru securitizări și tipul expunerilor pentru care fiecare agenție este utilizată;
- l) o descriere, în cazul în care este necesar, a abordării bazate pe evaluări interne, în conformitate cu prevederile cap. VI «Metodologia de calcul» din Regulamentul BNR-CNVM nr. 18/16/2010, cu modificările și completările ulterioare, incluzând structura procesului de evaluare internă și relația dintre evaluarea internă și ratingurile externe, utilizarea evaluării interne în alte scopuri decât cele legate de determinarea cerințelor de capital în conformitate cu abordarea bazată pe evaluări interne, mecanismele de control aferente procesului de evaluare internă, incluzând considerații privind independența, responsabilitatea și analiza procesului de evaluare internă, precum și tipurile de expuneri cărora li se aplică procesul de evaluare internă și factorii pentru simulările de criză utilizați pentru determinarea nivelurilor de creștere a calității creditului, defalcați pe tipuri de expuneri;
- m) o explicare a schimbărilor semnificative, intervenite de la ultima perioadă de raportare, sub aspectul cantitativ al cerințelor de publicare prevăzute la lit. n)–q);
- n) următoarele informații, furnizate separat pentru portofoliul de tranzacționare și pentru alte portofolii în afara celui de tranzacționare și defalcate pe tipuri de expuneri:
- (i) valoarea totală a expunerilor rămase de rambursat, securitizate de instituția de credit, prezentată separat pentru securitizările tradiționale, securitizările sintetice și pentru securitizările în care instituția de credit acționează doar ca sponsor;
 - (ii) valoarea agregată a pozițiilor din securitizare înscrise în bilanț, reținute sau achiziționate, precum și a expunerilor din securitizare aflate în afara bilanțului;
 - (iii) valoarea agregată a activelor care urmează să facă obiectul tranzacțiilor de securitizare;
 - (iv) în cazul securitizării facilităților supuse clauzei de amortizare anticipată, expunerile agregate corespunzătoare sumelor trase, aferente interesului inițiatorului și, respectiv, interesului investitorilor, cerințele de capital agregate determinate de instituția de credit pentru interesul inițiatorului și cerințele de capital agregate determinate de instituția de credit pentru interesul investitorilor, aferent sumelor trase și sumelor netrase;
 - (v) valoarea pozițiilor din securitizare care sunt deduse din fondurile proprii sau sunt supuse unei ponderi de risc de 1.250%;

- (vi) o expunere succintă a activității de securitizare corespunzătoare perioadei curente, incluzând valoarea expunerilor securitizate, precum și profitul sau pierderea recunoscut(ă), aferente transferului de active în cadrul operațiunilor de securitizare;
- o) următoarele informații, furnizate separat pentru portofoliul de tranzacționare și pentru alte portofolii în afara celui de tranzacționare:
- (i) valoarea agregată a pozițiilor din securitizare reținute sau achiziționate și cerințele de capital corespunzătoare, defalcate pe expuneri din securitizare și expuneri din resecuritizare, precum și pe un număr semnificativ de intervale de ponderi de risc ori de cerințe de capital, aferente fiecărei abordări utilizate în vederea determinării cerințelor de capital;
 - (ii) valoarea agregată a expunerilor din resecuritizare reținute sau achiziționate, defalcate pe expunerea înregistrată înainte și după operațiunile de acoperire/asigurare și expunerea față de furnizorii de garanții financiare, defalcată pe categorii de bonitate a garanțiilor ori pe numele garanțiilor;
- p) în cazul portofoliilor, altele decât cele de tranzacționare, și al expunerilor securitizate de instituția de credit, valoarea activelor depreciate/restante care fac obiectul securitizării și pierderile recunoscute de instituția de credit pe parcursul perioadei curente, ambele defalcate pe tip de expunere;
- q) în cazul portofoliului de tranzacționare, expunerile totale rămase de rambursat, securitizate de instituția de credit și care fac obiectul unei cerințe de capital pentru riscul de piață, defalcate pe securitizare tradițională/sintetică și pe tip de expunere.”

4. Mențiunea privind transpunerea normelor comunitare se completează după cum urmează:

„ , , precum și dispozițiile pct. 5 lit. (b) pct. (i) și (ii) din anexa I la Directiva 2010/76/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 de modificare a Directivei 2006/48/CE și a Directivei 2006/49/CE în ceea ce privește cerințele de capital pentru portofoliul de tranzacționare și resecuritizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 329 din 14 decembrie 2010.”

Art. II. — Prezentul regulament intră în vigoare la data de 31 decembrie 2011.

*

Prezentul regulament transpune dispozițiile pct. 5 lit. (b) pct. (i) și (ii) din anexa I la Directiva 2010/76/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 de modificare a Directivei 2006/48/CE și a Directivei 2006/49/CE în ceea ce privește cerințele de capital pentru portofoliul de tranzacționare și resecuritizare, precum și procesul de supraveghere a politicilor de remunerare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 329 din 14 decembrie 2010.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

**DECIZIA Nr. 15
din 17 octombrie 2011**

Dosar nr. 17/2011

Judecător dr. Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Judecător Gabriela Victoria Bîrsan	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Judecător Corina Michaela Jîjiie	— președintele delegat al Secției penale
Judecător dr. Adrian Bordea	— președintele Secției a II-a civile
Minodora Carmen Ianoși	— judecător
Carmen Elena Popoiag	— judecător
Romanița Vrânceanu	— judecător
Cristina Luzescu	— judecător
Georgeta Carmen Negriță	— judecător
Raluca Moglan	— judecător-raportor
Florentina Preda Popescu	— judecător
Carmen Ilie	— judecător
Gheorghita Luțac	— judecător
Gabriela Bogasiu	— judecător-raportor
Niculae Mănișuțiu	— judecător
Emanuel Albu	— judecător
Marioara Isăilă	— judecător
Mariana Cârstocea	— judecător
Iulia Manuela Cârnu	— judecător
Aurelia Motea	— judecător
Veronica Carmen Popescu	— judecător
Elena Cârcei	— judecător-raportor
Ștefan Pistol	— judecător
Săndel Lucian Macavei	— judecător

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 17/2011 este constituit conform dispozițiilor art. 330⁶ alin. 2 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, și ale art. 27² alin. 2 lit. b din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Antonia Eleonora Constantin.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent șef al Secției I civile, doamna Mihaela Calabiciov, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la calitatea

procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în cadrul plângerilor formulate în procedura prevăzută de art. 53 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și al acțiunilor în constatarea nulității absolute a actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare.

Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 17/2011 aflat pe rolul completului de judecată, precum și cu privire la faptul că la dosarul cauzei a fost depus raportul întocmit de doamnele judecător-raportor Raluca Moglan și Gabriela Bogasiu.

Doamna judecător dr. Livia Doina Stanciu, președintele completului de judecată, constatând că nu există cereri prealabile sau excepții, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general, doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, pentru susținerea recursului în interesul legii.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la calitatea procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în cadrul plângerilor formulate în procedura prevăzută de art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și al acțiunilor în constatarea nulității absolute a actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, fiind identificate două orientări jurisprudențiale.

S-a susținut, într-o opinie, că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă în cadrul plângerilor formulate în temeiul dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și în acțiunile pentru constatarea nulității absolute, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, iar într-o altă opinie, că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva nu are calitate procesuală activă nici în procedura reglementată de art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nici în cadrul acțiunilor prevăzute de art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin a menționat că prima opinie este considerată de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind în acord cu litera și spiritul legii și a solicitat admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile

Legii nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 11 alin. (1) din Codul silvic, aprobat prin Legea nr. 46/2008, cu modificările și completările ulterioare, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are legitimare procesuală activă atât în cadrul plângerilor formulate împotriva hotărârilor comisiilor județene de fond funciar, cât și în cadrul acțiunilor pentru constatarea nulității absolute a actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, promovate fie pe calea principală, fie pe calea cererii de intervenție în interes propriu.

Președintele completului, doamna judecătoreasă dr. Livia Doina Stanciu, a acordat posibilitatea membrilor completului de judecată de a adresa întrebări reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Doamna judecătoreasă Lavinia Curelea, președintele Secției I civile, a întrebat care este, în opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, termenul în care Regia Națională a Pădurilor — Romsilva ar putea formula plângere împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și de când ar curge acest termen, în cazul în care s-ar stabili, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă de a formula o astfel de plângere. Față de împrejurarea că sintagma „persoană interesată”, în sensul Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se referă la persoanele interesate în reconstituirea dreptului de proprietate și căroră li se comunică hotărârea comisiei județene, iar Regia Națională a Pădurilor — Romsilva este, în sensul legii, o regie autonomă de interes național, care gestionează fondul forestier proprietate publică a statului, respectiv pe acela aparținând proprietății publice a unităților administrativ-teritoriale sau proprietății private, s-ar pune problema dacă aceasta ar putea fi asimilată persoanelor interesate căroră li se comunică această hotărâre. De asemenea, a mai întrebat în ce măsură Regia Națională a Pădurilor — Romsilva ar putea ataca în justiție hotărârile comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere față de împrejurarea că această instituție are membri desemnați în comisiile respective.

Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin, reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a susținut că aspectele la care se referă întrebările ce i-au fost adresate sunt reglementate prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005 pentru aprobarea Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia persoanele nemulțumite pot face plângere împotriva hotărârii comisiei județene în termen de 30 zile de la comunicarea acesteia, iar hotărârile emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere se iau cu votul majorității membrilor în cadrul comisiilor județene. Prin urmare, aspectele învederate nu pot reprezenta argumente pentru a se reține că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva nu ar avea calitate procesuală activă în sensul art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Doamna judecătoreasă dr. Livia Doina Stanciu, președintele completului de judecată, constatând că nu mai sunt întrebări de formulat, a declarat dezbaterile închise, iar completul de

judecată a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar cu privire la calitatea procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în cadrul plângerilor formulate în temeiul art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor forestiere și al acțiunilor în constatarea nulității absolute a actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

2. Examenul jurisprudențial

În urma verificării jurisprudenței la nivel național cu privire la calitatea procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în cadrul plângerilor formulate în temeiul art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și al acțiunilor în constatarea nulității absolute a actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, s-au identificat două orientări ale practicii.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1. Într-o primă orientare jurisprudențială, instanțele de judecată au apreciat că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă în plângerile formulate în temeiul dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, precum și în acțiunile în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

În argumentarea acestei opinii, s-a reținut că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva este singurul organ administrativ care reprezintă statul român în sectorul silvic, și, prin urmare, are dreptul să vegheze la respectarea legalității reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

Întrucât toate reconstituirile dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere se efectuează din suprafețele de terenuri cuprinse în amenajamentele silvice, terenuri pe care le administrează și gestionează direcțiile silvice județene aflate în structura Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, aceasta este direct interesată și răspunzătoare atât de modalitatea în care se realizează reconstituirea dreptului de proprietate, cât și de legalitatea acestei operațiuni.

Cu referire la cererile care au ca obiect constatarea nulității actelor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, s-a reținut că nulitatea acestor acte poate fi invocată și de persoanele care justifică un interes legitim, iar Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are un astfel de interes, fiind instituția care administrează fondul forestier proprietate publică a statului.

3.2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, instanțele de judecată au apreciat că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva nu are calitate procesuală activă nici în plângerile formulate în baza art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nici în acțiunile întemeiate pe art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

În argumentarea acestei opinii s-a reținut că reconstituirea dreptului de proprietate se face la cererea foștilor proprietari sau a moștenitorilor acestora atât în privința terenurilor agricole, cât și a celor forestiere, condiția determinantă fiind aceea de fost proprietar, indiferent că este vorba de persoană fizică ori juridică. În consecință, prin dispozițiile art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a urmărit protejarea dreptului subiectiv al fostului proprietar, persoană fizică sau juridică.

De asemenea, s-a reținut că Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, conferă legitimitate procesuală doar comisiilor locale și județene, prefectului, precum și terților care se pretind proprietari, neexistând nicio prevedere legală care să stabilească dreptul Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva de a reprezenta statul în litigiile referitoare la dreptul de proprietate al acestuia asupra fondului forestier.

Întrucât reconstituirea dreptului de proprietate se face din terenurile proprietatea statului, deveni incidente dispozițiile Legii nr. 213/1998, astfel că în litigiile care privesc dreptul de proprietate al statului acesta este reprezentat de Ministerul Finanțelor, iar titularul dreptului de administrare, Romsilva, trebuie să arate titularul dreptului de proprietate.

Regia Națională a Pădurilor — Romsilva poate reprezenta în justiție statul numai cu privire la acele interese care au legătură cu obiectul ei de activitate, respectiv aplicarea strategiei naționale în domeniul silviculturii, atribuție care nu îi conferă însă calitate procesuală activă în genul de litigii analizate.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a apreciat primul punct de vedere ca fiind în acord cu litera și spiritul legii, raportat la dispozițiile Legii nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare, care stabilesc atribuțiile exercitate de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, prin unitățile subordonate, în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere [art. 24 alin. (4) și (5) din lege, respectiv art. 71—74 din regulament] și la dispozițiile din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, și ale Hotărârii Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, care reglementează dreptul de administrare al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva asupra fondului forestier proprietate publică a statului și atribuțiile ce revin regiei în exercitarea acestui drept [art. 11 alin. (1) din Codul silvic, respectiv art. 4 alin. (3) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, art. 2 lit. A pct. 1 și art. 3 lit. k din regulamentul aprobat prin această hotărâre].

Totodată, procurorul general a adus ca argument în sensul legitimității procesuale active a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în plângerea reglementată de art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, abrogarea dispozițiilor art. 60 din această lege, care

îi excludeau pe terții interesați de la procedura conferită de normele acestui act normativ.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Prin raportul întocmit s-a propus soluționarea recursului în interesul legii în sensul că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă de a formula plângere împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă de a formula acțiuni în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

6. Înalta Curte

6.1. Cu privire la calitatea procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva de a formula plângere împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, pe temeiul dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, „reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a titularilor, în cazul terenurilor forestiere, precum și eliberarea titlurilor de proprietate se fac de comisiile locale și, respectiv, comisiile județene, în condițiile și cu procedura stabilite de Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 169/1997, de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor”, și conform prevederilor acestei legi.

Prin urmare, procedura plângerii, reglementată în cap. IV „Dispoziții procedurale” al Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este aplicabilă și în cazul reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În conformitate cu dispozițiile art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările:

„(1) Hotărârile comisiei județene asupra contestațiilor persoanelor care au cerut reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului, conform dispozițiilor cuprinse în cap. II, și cele asupra măsurilor stabilite de comisiile locale se comunică celor interesați prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(2) Împotriva hotărârii comisiei județene se poate face plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile de la comunicare.”

Din interpretarea sistematică a celor două alineate ale textului rezultă că titularii plângerii sunt persoanele interesate cărora li se comunică hotărârea comisiei județene.

Reglementarea plângerii în această formă, în vigoare și în prezent, prin instituirea obligației de comunicare a hotărârilor comisiei județene către cei interesați tocmai în scopul exercitării plângerii, a fost urmarea modificărilor aduse Legii nr. 18/1991 prin Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, în varianta inițială a Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 alin. (5) prevedea

că „împotriva hotărârii comisiei județene, cel nemulțumit poate face plângere la judecătoria în raza căreia este situat terenul, în termen de 30 de zile de la data la care a luat cunoștință de soluția dată de comisia județeană”.

Art. 11 alin. (5) a fost abrogat prin art. I pct. 6 din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, iar prin art. I pct. 34 din aceeași lege a fost introdus în corpul Legii nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cap. III¹ „Dispoziții procedurale”, devenit cap. IV după republicarea legii, în care s-a inclus și art. 44³, devenit art. 53 după republicarea legii.

Corelativ acestui articol, au fost introduse și art. 44¹⁰, art. 44¹¹ și art. 44¹².

Potrivit art. 44¹⁰, devenit art. 60 după republicarea legii: „Terții care au fost vătămați în drepturile lor prin hotărârea comisiei județene sau prin ordinul prefectului ori în alt mod, prin acte administrative prealabile ordinului, cum este cazul propunerilor primarului, și care nu aveau interes de a se adresa acestor organe, având deja un titlu de proprietate privată asupra terenului, ori li se recunoscuse un asemenea drept, potrivit legii, nu pot folosi decât calea acțiunilor de drept comun, petitorii sau după caz posesorii, în special revendicarea, și nu procedura prevăzută în acest capitol.”

Potrivit art. 44¹¹, devenit art. 61 după republicarea legii: „Dispozițiile art. 44¹⁰ [art. 60 după republicare] se aplică și în cazul încălcării dreptului de proprietate publică sau privată al statului ori, după caz, al unităților administrativ-teritoriale”, iar potrivit art. 44¹², devenit art. 62 după republicare: „Persoanelor prevăzute la art. 44¹⁰ și art. 44¹¹ [art. 60 și, respectiv, art. 61 după republicare] nu le sunt opozabile hotărârile date de comisiile județene.”

Prin dispozițiile art. 60—62 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care îi excludeau pe terții interesați de la calea plângerii prevăzute de legea specială, consacrand față de aceștia inopozabilitatea hotărârilor comisiilor județene, s-a restrâns sfera persoanelor interesate cărora art. 53 le deschidea calea plângerii la categoria părților din procedura legii speciale.

Art. 60 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost însă abrogat prin art. I pct. 11 din titlul IV al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 61 și 62 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu au fost abrogate odată cu art. 60 și nici ulterior, fiind și în prezent în vigoare. Neavând însă o individualitate proprie, ci doar prin raportare la art. 60, ele au devenit inaplicabile din momentul abrogării art. 60.

În contextul evoluției legislative arătate, abrogarea art. 60 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu poate fi lipsită de semnificație juridică.

Astfel, includerea în legea specială a unei norme având ca scop excluderea de la calea plângerii a altor persoane interesate în afara părților din procedura legii speciale, urmată de abrogarea respectivei norme, denotă intenția legiuitorului de a nu mai restrânge exercițiul plângerii prevăzute de legea specială la categoria părților din procedura reglementată de această lege, în acest sens urmând a fi înțeleasă sintagma „persoane interesate” din cuprinsul art. 53.

Prin urmare, față de abrogarea art. 60 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu poate fi exclusă, *de plano*, posibilitatea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva de a uza de procedura plângerii prevăzută de legea specială și, implicit, calitatea ei procesuală activă într-un astfel de demers judiciar, pe motiv că, nefiind parte în procedura legii speciale, nu are deschisă calea acestei legi pentru valorificarea drepturilor pretins încălcate prin actele de reconstituire a

dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, ci doar calea dreptului comun.

Într-adevăr, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva nu este parte în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, iar reprezentarea sa în cadrul comisiei județene de fond funciar, conform art. 4 alin. (1) lit. j) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și a modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare, nu este de natură să conducă la o altă concluzie. Parte în procedura de reconstituire, cu atribuții în soluționarea contestațiilor, respectiv validarea ori invalidarea măsurilor stabilite de comisiile locale, este comisia județeană, autoritate publică cu activitate administrativ-jurisdicțională, ale cărei hotărâri se adoptă cu votul majorității membrilor ei (art. 51 coroborat cu art. 52 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 6 și 8 din regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare).

Cu toate că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva nu este parte în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor cu destinație forestieră, având această calitate exclusiv titularii cererilor de reconstituire [art. 25 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 alin. (3) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare] și autoritățile cu atribuții în rezolvarea acestor cereri, respectiv comisiile locale și județene (art. 51 coroborat cu art. 52 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 5 și art. 6 din regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare), acesta nu este un argument care să justifice lipsa de calitate procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva în promovarea plângerii prevăzute de art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, față de abrogarea art. 60 din această lege.

În condițiile în care dispozițiile art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, limitează exercițiul plângerii la acele persoane interesate cărora li se comunică hotărârile comisiei județene, pentru a se determina dacă Regia Națională a Pădurilor — Romsilva se legitimează procesual activ în plângerea prevăzută de art. 53, se impune a se stabili dacă această entitate este persoană interesată a căreia i se comunică hotărârile comisiei județene privind reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

Or, față de atribuțiile ce i-au fost conferite de lege în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, distinct de cele exercitate în reprezentarea sa în cadrul comisiilor locale și județene [art. 7 alin. (3) și art. 8 alin. (4) raportat la art. 2 alin. (1) lit. g) coroborat cu art. 5, respectiv la art. 4 alin. (1) lit. j) coroborat cu art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare] și față de calitatea sa de titular al dreptului de administrare a fondului forestier proprietate publică a statului, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva poate fi asimilată persoanelor interesate cărora li se comunică hotărârea comisiei județene.

Astfel, prin unitățile sale subordonate, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva pune la dispoziția comisiilor locale documentele necesare reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor forestiere, precum și suprafețele de teren cu destinație forestieră asupra cărora au fost validate cererile de reconstituire, delimitează perimetrele cu terenuri ce rămân în proprietatea statului de terenurile care fac obiectul reconstituirii dreptului de proprietate privată, participă la punerea

în posesie a persoanelor cărora li s-a validat propunerea de reconstituire a dreptului de proprietate. În acest sens sunt dispozițiile art. 24 alin. (4) și (5) din Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, art. 39 și art. 71—74 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate privată asupra terenurilor, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare: „Fondul forestier proprietate publică a statului se administrează de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, prin autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.”

Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare prevede la alin. (1) că „Romsilva are ca scop principal gestionarea durabilă și unitară a fondului forestier proprietate publică a statului”, iar la alin. (3) lit. a) că „prin activitățile pe care le desfășoară, Romsilva urmărește aplicarea strategiei naționale în domeniul silviculturii, acționând pentru apărarea, conservarea și dezvoltarea durabilă a fondului forestier proprietate publică a statului [...], pe care îl administrează [...]”.

De asemenea, la art. 1 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, se prevede că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva „are ca scop principal gestionarea durabilă și unitară, în conformitate cu prevederile legale, a fondului forestier proprietate publică a statului”, iar la art. 2 lit. A pct. 1 din același regulament se menționează că Romsilva „asigură integritatea fondului forestier proprietate publică a statului [...], pe care îl are în administrare [...]”.

Totodată, conform art. 3 lit. k) din Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva „reprezintă în justiție, în nume propriu, dreptul de administrare în domeniile care constituie obiectul său de activitate”.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale enunțate rezultă că, în calitate de titular al dreptului de administrare a fondului forestier proprietate publică a statului și a atribuțiilor conferite în exercitarea acestui drept — apărarea și asigurarea integrității fondului forestier proprietate publică a statului, inclusiv a atribuțiilor specifice din procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva poate fi asimilată persoanelor interesate la care se referă art. 53 alin. (1) din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În consecință, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva poate uza de calea legii speciale în scopul apărării și asigurării integrității fondului forestier proprietate publică a statului, având astfel calitate procesuală activă în plângerea formulată pe temeiul dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

6.2. Cu privire la calitate procesuală activă a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva de a formula acțiuni în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea

fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

În conformitate cu dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) Sunt lovite de nulitate absolută, potrivit dispozițiilor legislației civile, aplicabile la data încheierii actului juridic, următoarele acte emise cu încălcarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale prezentei legi: [...].

(2) Nulitatea poate fi invocată de primar, prefect, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și de alte persoane care justifică un interes legitim, iar soluționarea cererilor este de competența instanțelor judecătorești de drept comun.”

Stabilind că nulitatea actelor la care se referă alin. (1) poate fi invocată „și de alte persoane care justifică un interes legitim”, art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, nu face altceva decât să transpună, într-un caz particular, acela al actelor emise cu încălcarea prevederilor legii fondului funciar, regula de drept comun potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată de oricine are interes, respectiv fie de părțile actului juridic și avânzii-cauză ai părților, fie de terți, care se pretind prejudiciați prin actul atacat, fie de organele expres prevăzute de lege.

Pe planul dreptului procesual, regula enunțată justifică legitimare procesuală activă în acțiunile în constatarea nulității absolute întemeiate pe dispozițiile art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, în privința oricărei persoane care justifică un interes legitim, indiferent dacă aceasta a fost sau nu parte în procedura legii speciale a fondului funciar în care au fost emise actele atacate.

Prin urmare, pentru a se determina dacă Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă în acțiunile în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se impune a se stabili dacă aceasta justifică un interes legitim în atacarea respectivelor acte.

Pe acest aspect prezintă relevanță următoarele dispoziții legale: art. 11 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare, art. 4 alin. (1) și alin. (3) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, art. 1 alin. (1), art. 2 lit. A pct. 1 și art. 3 lit. k) din Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 229/2009.

Astfel, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare: „Fondul forestier proprietate publică a statului se administrează de Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, prin autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură.”

Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare prevede la alin. (1) că „Romsilva are ca scop principal gestionarea durabilă și unitară a fondului forestier proprietate publică a statului”, iar la alin. (3) lit. a) că „prin activitățile pe care le desfășoară, Romsilva urmărește aplicarea strategiei naționale în domeniul silviculturii, acționând pentru apărarea, conservarea și dezvoltarea durabilă a fondului forestier proprietate publică a statului [...], pe care îl administrează [...]”.

Art. 1 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, prevede că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva „are ca scop principal gestionarea durabilă și unitară, în conformitate cu prevederile legale, a fondului forestier proprietate publică a statului”, art. 2 lit. A pct. 1 din același regulament prevede că Romsilva „asigură integritatea fondului forestier proprietate publică a statului [...], pe care îl are în administrare [...]”, iar art. 3 lit. k) prevede că Romsilva „reprezintă în justiție, în nume propriu, dreptul de administrare în domeniile care constituie obiectul său de activitate”.

Din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale enunțate rezultă că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, în calitate de titular al dreptului de administrare a fondului forestier proprietate publică a statului și a atribuțiilor conferite în

exercitarea acestui drept, poate promova, în nume propriu, acțiuni în justiție pentru apărarea și asigurarea integrității fondului forestier proprietate publică a statului, or acțiunile în nulitate întemeiate pe art. III din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, sunt tocmai mijloace de acțiune în acest scop.

În consecință, Regia Națională a Pădurilor — Romsilva este persoană care justifică un interes legitim în sensul art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, având astfel calitate procesuală activă de a formula acțiuni în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Față de considerentele expuse, în sensul art. 330⁷ cu referire la art. 329 din Codul de procedură civilă, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă de a formula plângere împotriva hotărârilor comisiilor județene emise în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. III alin. (2) din Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că Regia Națională a Pădurilor — Romsilva are calitate procesuală activă de a formula acțiuni în constatarea nulității absolute a actelor emise cu încălcarea prevederilor privind retrocedarea terenurilor forestiere din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, potrivit art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Calabiciov

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

